

“Som ni vill ha det” av Shakespeare

X: Mig? Det är väl bättre att ni övertygar henne som ni är kär i, och jag lovar att det är lättare för henne att tro det än att erkänna att hon är kär i er. Det är en av de punkter där kvinnor alltid ljuger för sig själva. Men säg nu uppriktigt, är det sant att det är ni som hänger upp de där lovsångerna till Rosalind på träden?

Y: Jag svär unge man, jag svär vid Rosalinds vita hand att det är jag som är den olycklige.

X: Kärlek är bara galenskap, och det ska jag säga er att de som älskar förtjänar mörk arrest och piska precis som andra galningar, och att de inte straffas och botas med sådana medel beror bara på att sjukdomen är så utbredd att de som ska piska är kära de med. Men jag åtar mig att bota den med en enkel ordination. Jag har botat en på det viset och det gick till så här. Han skulle låtsas att jag var flickan han var kär i och varje dag hade jag honom att fria till mig. Självt växlade jag som månen när han kom. Jag var sorgsen, svag, ombytlig, trånande och kelsjuk, fjär, svärmisk, tillgjord, yttlig, flyktig, full av tårar, full av leenden... lite av varje känsla men aldrig en enda hel. Så där rödbroktigt som pojkar och flickor är för det mesta. Än tyckte jag om honom, än avskydde jag honom. Ena ögonblicket uppmuntrade jag honom och i nästa körde jag ut honom. Först grät jag efter honom och sen spottade jag på honom. På så sätt drev jag min friare från kärlekens vansinne över i verkligt vansinne, så att han avsvor sig världens fulla flöde för att leva som en munk i en klostercell. Så botade jag honom och på samma sätt ska jag åta mig att tvätta er lever ren som ett friskt fårhjärta, så där inte finns så mycket som en fläck kärlek kvar.